

En god bue løber nemt op i 5000-6000 kroner og en pil koster cirka en hundredekroneseddel, så man kommer hurtigt op på en 10.000 kronerseddel, hvis man skal være rigtig godt klædt på til duellen mod rådyret.

Endelig er bukken tilsyneladende rolig, og den bøjer hovedet ned som for at græsse. Steffen Jensen bevæger sig stadig ikke. Af erfaring ved han, at det er en test. Råbukken vil sikre sig en ekstra gang, om der er et rovdyr, der er ved at snige sig tættere på. Den rejser brat hovedet op og kigger igen mod den fastfrosne mand med kikkerten. Og nu falder dyret helt til ro og græsser videre, så rovdyret Steffen kan tage kikkerten ned og slappe af i armene. Nu handler det om at komme tættere på.

Udviklet til overlevelse

Mens Steffen Jensen sniger sig tættere på sin råbuk, træder vi ud af jagten igen for at se nærmere på, hvad det kræver at kunne snige sig ind på et vildt dyr.

En buejæger bliver nødt til at vide meget mere end ham med riflen. Eller end ham med haglbøssen, der spreder så mange hagl, at han godt kan skyde et dyr i flugten. Det kan buejægeren ikke. Han har i bedste fald én chance, og dyret må ikke have set ham, inden buestrengen slippes.

- Det er jo det, der er så fascinerende. Det er et vildt dyr, hvis sanser er meget mere udviklede end vores. Den er udviklet til overlevelse, siger Steffen Jensen.

Rådyrets lugtesans og høresans registrerer den mindste fare. Dens syn er derimod ikke så skarpt, og derfor kan det lade sig gøre at snige sig ind på den, hvis man bevæger sig på den rigtige måde, er godt camoufleret og ikke skiller sig ud fra baggrunden. Til gengæld har den nærmest øjne i nakken. Eller i hvert fald sidder de så meget på siden af hovedet, at den dækker et stort synsfelt.

Den rutinerede buejæger kender også sit bytte. Har holdt øje med det og har en idé om, hvor og hvornår det bevæger sig. Altsammen værdifuld viden, når han skal tættere på. Hertil kommer så naturens input i form af vindretning, vegetation, underlag og den slags. Og endelig er jægerens egne instinkter og erfaringer med i den ligning, der en gang imellem fører til et dødt dyr og en euforisk jæger.

Bukken rejser sig - Steffen spænder buen

I solbærplantagen har rådyret spist lidt og er nu forsvundet ind imellem nogle buske. Steffen Jensen kigger ned langs den næste række af buske, men her kan han heller ikke se råbukken. Den har sandsynligvis lagt sig i et skjul mellem to stier.

Steffen Jensen sniger sig nærmere og nærmere, og ganske rigtigt: Han kan se dyret liggende i buskene mellem to rækker. Han er helt tæt på nu. Rådyret hviler og har ingen anelse om, at det

Fortsættes næste side »

Da jeg var en yngre mand, ville jeg jo gerne skyde en stor buk. Der var nok noget trofæjagt over det.

Steffen Jensen

DOK:

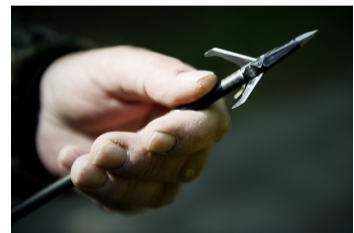
Den moderne flitsbue

Compound-buen er den mest udbredte blandt danske buejægere. Denne højteknologiske skabning har meget få lighedspunkter med barndommens bøgekæp med sejlgarnsstreng.

På en moderne bue kører strengen i hjul i begge ender, så man ved hjælp af samme princip som i en talje kan trække en bue, som er enormt hård. Oven i købet er hjulene blevet ovale på de nye buer, så de virker som "gear", der gør trækket endnu lettere de sidste 10 cm. På den måde kan man stå med en fuldt trukket bue i et par minutter og sigte.

Buen er også udstyret med forskellige lyd-dæmpende tiltag, så en pil kan sendes næste lydøst af sted.

Buen har også et sigtekorn, der ligesom på et gevær har et forreste og bagerste sigtemiddel.

Den moderne pil er også et kapitel for sig. Den er udstyret med et barberbladsskarpt pilehoved kaldet broadhead. På en brøkdæl af et sekund kommer broadheaden ind i dyret, åbner for en massiv og kraftig blødning på nogle enkelte vitale dele og hurtigt ud igen i den anden side. Pilen flyver typisk af sted med 350 km i timen. Denne fart betyder også, at den ville tilbagelægge 98 meter på blot ét sekund, havde den kunnet holde den fart.

Der findes også en lille inkarneret skare af danske langbuejægere, der sværger til langbuen til jagt. Det er den bue, der minder mest om den hjemmelavede indianerbue, og det stiller selvsagt endnu større krav til jægeren at bruge denne mere klassiske buetype til jagt.

ber, der lydøst rammer sit offer med 325 kilometer i timen og går direkte igennem og ud på den anden side. Det barberblads-skarpe pilehoved efterlader kun et stjerneformet hul.

Steffen ser råbukken - hvad ser den?

Vi er tilbage i solbærplantagen. Hver en celle i Steffen Jensens krop er vågen, mens han sniger sig frem langs et læhegn og spejder ned ad de 800 meter lange rækker af buske med sin kikkert. En ad gangen. Han er nået til en af de sidste rækker, da han ser dyret cirka 180 meter væk. Hjertet står stille, mens han kigger på det prægtige dyr gennem kikkerten, og han er ikke i tvivl. Dyret har også set ham. Bukken har set noget bevæge sig, men da Steffen Jensen er godt camoufleret og har et vildt hegn som baggrund, er det ikke sikkert, dyret har set, hvad der bevægede sig. Et afgørende øjeblik. Steffen Jensen fryser fast i sin stilling. Blicher stående ubevægelig med kikkerten for øjnene i håbet om, at dyret ikke ænser faren.

De kigger på hinanden - dyr og mand. Dyret vil sikre sig, at det ikke var noget farligt, den registrerede, og Steffen Jensen ved, at én forkert bevægelse (og det vil i dette tilfælde betyde en hvilken som helst bevægelse), og dyret er væk og jagten forbi for i dag.

Der går 10 minutter, og det begynder at spænde krampagtigt i armene under kikkertens vægt. Men Steffen Jensen holder ud.